

Nicolae VASILE

Controversiada (2)

*Bine că există anestezia totală,
altfel, românul l-ar contrazice
pe chirurg pe masa de operație.
(Banc românesc)*

Actul 1, Scena 2

(Nelu, în bucătărie, cu o oală mare pe foc și o lingură de lemn în mână)

Nelu:

Na, că placa asta mare de marmură, pe care am pus-o să-mi uniformizeze temperatura pe fundul oalei, îmi acoperă și celelalte ochiuri și nu mai am loc să fac cafeaua. O s-o descentrez un pic să fac loc și la ibric, că doar, acum la început, nu este atât de fierbinte încât să se ardă magiunul. „Rețeta” asta o știu de la biata mama, Dumnezeu s-o odihnească, care făcea anual cantități mari din această binecuvântată mâncare, pentru șapte persoane, doar din prune fierte la foc mic, toată ziua, fără niciun pic de zahăr. Nu din ifose de carbohidrați, glucide etc., ci pentru că n-avea. Aveam de păzit oala de dimineață până seara, fără a mă implica într-o altă activitate care mi-ar fi putut sustrage atenția de la mestecat și, astfel, compromiterea lucrării prin ardere.

Telefonul rămânea, totuși, deschis, iar el își făcea treaba lui. Așa că, sună:

Gina (fica sa):

Ai început proiectul, bănuiesc, că altfel nu ai mai avea suficient timp să-l termini astăzi. Știu de când îl pregătești în minte!...

Nelu:

Da, dar să nu mă ții mult de vorbă, să mi se ardă magiunul, că apoi te pun pe tine să mi-l faci din nou! Nu glumesc!...

Gina:

Ba, eu cred că glumești. Știi că n-am făcut niciodată așa ceva, și nici nu voi face vreodată o astfel de rețetă barbară. Cum adică să nu pui în el niciun ingredient?... E împotriva regulilor de bun simț gastronomic.

Nelu:

Hai, mai lasă-mă cu principiile tale gastronomice, eu știu una și bună, magiunul de prune se face doar din prune. Orice-i pui în plus îi strică gustul, și gata!...

Gina:

Chiar mă superi!... Dacă ar fi după tine, meseria mea n-ar exista. Doar eu asta fac, scriu, public la reviste de gastronomie, am făcut o facultate de gastronomie în

Italia, că la noi nu există, și vii tu și ștergi cu buretele totul, că așa ai văzut tu la bunica. Pentru Dumnezeu, ea nu pune nimic că nu avea, nu că n-ar fi trebuit. De ce nu umbli și acum desculț, că așa îmi spuneai că umblai când erai mic? Mai mestecă-n chestia aia, să nu mă acuzi apoi pe mine că s-a ars!...

Nelu:

Mai lasă-mă cu facultatea ta!... Ai făcut vreo trei, și acum mă iei pe mine cu îndrăgosteala de gastronomia superelevată! De celelalte două de ce nu te ai îndrăgostit așa?

Gina:

Mai greșește omul!... Cel mai rău îmi pare de prima, în care am pus tot sufletul, dar am fost înșelată în așteptări. Chiar așa, m-am simțit ca și cum aș fi fost trădată în dragoste. La comunicare m-am înscris că își făceau reclamă că la ei predă Andrei Pleșu, și nici nu l-am văzut pe acolo. Trimitea fel de fel de înlocuitori de mâna a șaptea. Mi-a părut foarte rău.

Nelu:

Hai să trecem la altceva! Îmi pare rău că ți-am stârnit amintiri neplăcute!...

Gina:

Ca să mă răzbun, istoria artelor plastice, unde s-ar fi putut să-l întâlnesc, am făcut-o în străinătate, dar s-a văzut că am făcut-o din ambiție și nu din plăcere. Asta e!... Mai mestecă acolo!...

Nelu:

Nu este bine să faci nimic din ambiție. Ambiția nemăsurată nu duce la nimic bun. În privința facultății, eu ți-am spus de atunci să alegi o facultate serioasă! Ingineria, medicina, mai nou, informatica sunt și vor fi valabile în orice situație. Înainte era o meserie bună și profesoria, mai ales pentru fete, dar, acum, la bietele profesoare le este frică să mai intre în clasă. Doamne, unde am ajuns!...

Gina:

Lasă, că nici cu medicina nu este mai bine!... Am văzut eu o serie de reportaje pe la televiziuni cu doctori bătuți de pacienți. Lucrurile s-au agravat mult în perioada pandemiei, când abundența de cazuri a făcut imposibilă tratarea cu celeritate a tuturor.

Nelu:

Așa e!... Vă deplâng pe voi din generația tânără. Parcă la noi lucrurile erau mai așezate. Fiecare își vedea lungul nasului și stătea în banca lui, își vedea de treaba lui. Acum, vorba lui Umberto Eco, „de când cu internetul, prostul satului a devenit înțeleptul satului”, elevii se dau mai deștepți ca profesorii, pacienții se cred mai informați decât medicii etc. Totuși, trebuie să dăm importanța cuvenită profesionalismului!...

Gina:

Dacă mi te adresezi mie, să știi că n-ai nimerit-o! Nu uita că, deși n-am practicat, am absolvit o facultate de comunicare, unde am învățat câte ceva, iar lucrurile nu stau așa cum zici tu.

Nelu:

Ia zi-mi tu cum stau, fetița tati!... Chiar, am uitat să adaug că și copiii au devenit mai deștepți decât părinții.

Gina:

Nu o lua în bășcalie, că treaba-i serioasă! O să-ți răspund la toate, inclusiv la cea cu părinții. Si, mai mestecă-n oala aia!...

Înainte, pentru copii, părinții și profesorii erau ca niște Dumnezei, pentru pacienți, doctorii aveau conotații divine, chiar dacă unii mureau cu zile prin spitale, din greșeli medicale. Acum, exceptând cazurile de lipsă crasă de educație, încă prezentă la categorii largi de populație, nu numai la cei de etnie romă cum s-ar putea crede, oamenii sunt mult mai informați, grație acestui controversat internet. Copiii nu mai înghit toate balivernele părinților, elevii și studenții nu mai iau de bun orice vine de la catedră, bolnavii nu mai acceptă tratamente pe care le bănuie pasibile de malpractice etc. Ce e rău în asta?...

Nelu:

Nu e nimic rău, dar părinții își fac mereu griji pentru copii, indiferent de vârsta lor. În asta este ceva rău?

Gina:

Nu este ceva rău, dar ar trebui să se obișnuiască cu ideea că există o evoluție la scară internațională menită să slăbească influența părinților asupra copiilor. De exemplu, în țările nordice, copiii nu sunt considerați ai părinților, ci ai statului.

Nelu:

Îmbătrânesc și-mi pare bine! Sper să nu apuc acele vremuri și pe la noi!

Gina:

Bine, bine, faci tu pe moralistul, cu mine!... Atât cât am putut eu să înțeleg, când eram mică și tu erai pe funcții mari, ai fot o persoana foarte ambițioasă. Ambițiile tale ne-a făcut pe noi copiii să nu ne prea bucurăm de prezența ta.

Nelu:

Așa este, și-mi pare rău, dar tocmai asta mă îndreptățește să-i sfătuiesc pe alții să nu îmi urmeze exemplul.

Gina:

Apropo de sfaturi, mi-a zis Bogdan că i-ai promis că te gândești la o soluție de a mai slăbi efectele societății concurențiale asupra psihicului nostru, pe termen lung.

Amândoi am fost de acord că așa este, nu putem trăi într-o competiție continuă, mai avem nevoie și de relaxare. Te credem pe tine.

Nelu:

M-am gândit, dar aceasta a rezultat în contextul unei discuții lungi cu el și corect ar fi ca să-i spun întâi lui la ce concluzie am ajuns. O să afli și tu. Dacă ar exista o soluție să vă spun la amândoi odată, așa ar fi cel mai bine.

Gina:

Of..., măi tată, ce anacronic ai ajuns!... Cu telefonul ăla primitiv al tău mi-ar fi și rușine să merg cu tine pe stradă. Dar dacă ai un calculator acasă, te învăț eu cum să facem să discutăm în trei.

Nelu:

Dar nu ar fi bine s-o înveți și pe maică-ta cum să facă, să discutăm în patru?

Gina:

Cred că ea știe cum se face, dar nu cred că are chef. Hai s-o facem în trei și vom mai vedea.

Nelu:

Bine, bine, o să văd ce calculator mai funcționează pe aici, că sunt mai multe, și apoi vorbim. Acum, s-a cam îngroșat magiunul și trebuie să mestec în el mai des.